

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Bluhme: Jeg frasalder Ordet.

J. Scavenius: Jeg skal tillade mig at gøre et Par korte Bemærkninger. Jeg vil over for det ærede Medlem fra Årsens (Berntsen) udtale, at min Udtalelse forleden Dag, naar man har gjort mig den Ære at høre den, tydelig nok vil vise, at jeg indtog ikke, som han mente, en overmodig Stilling — jeg ved ikke alle de mærkelige Udtryk, han brugte, som Overminister osv. — men at tværtimod min Stilling, min Udtalelse var overordentlig beskedene. Jeg udtalte kun en Henstilling — ganske vist tydelig, tror jeg i alt Fald, tydelig og klar og bestemt — men kun en Henstilling til de ærede Herrer paa bægge Sider af dette Ting, som nu have paataget sig at lede den Forhandlingspolitik her paa Rigsdagen, som vi i de senere Aar ere komne ind paa. Jeg udtalte en bestemt Henstilling til dem, om de dog ikke skulde synes, at Tiden nu maatte være kommen til, at man kunde komme ind paa virkelige Forhandlinger om at komme ud af den nuværende politiske Kamp og ind i normale, konstitutionelle Tilstande. Men idet jeg udtalte dette — og jeg søgte tillige at begrunde min Udtalelse i den Nødvendighed, der efter min Overbevisning var til Stede for bægge de forhandlende Parter, at komme til en Enighed i Løbet af den nuværende Valgperiode, henjet til den Opfattelse af det sidste Valgs Betvning, som jeg den Gang gjorde gældende og selvfølgelig nu ikke skal gentage for det høje Ting — men ganske naturligt, siger jeg, som jeg da ogsaa til at maatte udtale mine Anskuelser, min Mening om, hvad det var, som der nødvendigvis maatte tages under Overvejelse og under Forhandling, for at man kunde komme til et Forlig. Det er jo muligt, at jeg paa disse Punkter ikke har faaet alt med, eller at jeg har taget noget med, som det vil vise sig i Tiden ikke er nødvendigt at tage under Forhandling; men selvfølgelig kan jeg ikke gøre andet, naar jeg i det hele vil tale om den Ting, end føre det frem, som efter min bedste Overbevisning er det, som nødvendig maa tages under Forhandling, inden vi kunne komme til Forlig. Og der har jeg da særlig nævnt, at efter min Formenting, saa vidt jeg ser det, kan det ikke undgaa, at der fra Højres Side stilles Fordring om, at Forsvarssagen for saa vidt føres til Ende, at de manglende personelle Bevillinger, som

ville gøre det muligt fuldtud at udnytte den Fæstning, som er bygget, gives, og jeg har fremført min Mening om, at dette bør ske forinden eller samtidig med, at man i det hele taget kommer til en Overenskomst. Og paa den anden Side ser jeg ikke rettere, end at hvor stor Ven jeg end for mit personlige Bedkommende end kan være af Gen-darmerinstitutionen og af andre provisoriske Love, der gælde endnu, saa kan jeg ikke se rettere, end at det er en naturlig Fordring fra den anden Side, at disse Spørgsmaal, de provisoriske Loves Ophævelse eller mulige Erstatning af andre paa regelmæssig Vej vedtagne Love, ligeledes komme under Overvejelse. Og har det forekommet mig, at disse 2 Spørgsmaal kunne ret naturlig sættes i politisk og finansiel Forbindelse med hinanden, saa at det dog maatte var muligt i Aar at komme til en Overenskomst. Maa ske viser dette sig ikke muligt, men det er i Sandhed noget, der paatrænger sig ens Tankegang, naar man vil undersøge, hvad der ligger Partierne imellem, disse 2 Sager nemlig: Forsvarssagens endelige Gennemførelse saaledes forstaaet, som jeg har udviklet forleden Dag og atter nu antyde, og saa de provisoriske Loves bort-falden ad den ene eller den anden Vej.

Jeg skal dernæst tillade mig at henvende et Par Ord til den meget ærede Krigsminister, som jo paa to Punkter mente at kunne finde en Uenighed mellem sin Opfattelse af hele Forsvarssagen, og hvad jeg havde udtalt. Jeg skal begynde med at sige, at der i alt væsentligt, i Realiteten, jo var Enighed mellem den meget ærede Minister og mig. Han var aldeles enig med mig i, at en Udvidelse af Artilleriet og Ingeniørerne var nødvendig, og han brugte et stærkere Udtryk end jeg — jeg kan ikke nøje huske selve Udtrykket i dette Øjeblik — men derpaa gik det ud, at dette var nødvendigt for fuldt ud at udnytte den byggede Fæstning. Endvidere var han enig med mig i, at der ikke kunde være Tale om at indskrænke Hærens Kampberedskab som Felthær. Det fremgik tydelig nok af den store Bægt, han lagde paa de Forslag til Forbedring af Fodfolket og Rytteriet, som han havde fremsat i sit Udkast til Hærløvsforlaget samtidig med, at han fremsatte Forslag om Udvidelse af Artilleriet og Ingeniørerne, og endelig er jeg jo ganske enig med den meget ærede Minister i, at den Fæstning, som nu er bygget, maa vi blive staaende ved for lange Tider. Om man saa i og for sig kunde ønske den fuldstændiggjort, saa maa man nu blive staaende ved den. Det er en finansiel, og jeg kan vel ogsaa